

mgP

MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

Paula Vogel

Najstarejša obrt

Vodja predstave in lučni mojster
Garderoberka
Tonski mojster
Odrski mojster
Scenski delavec

Simon Puhar
Irena Meško
Danijel Vogrinec
Andrej Cizerl Kodrič
Miran Hedl

Za sodelovanje se zahvaljujemo Dijaškemu domu Ivana Cankarja Ljubljana.

Paula Vogel

Najstarejša obrt

(The oldest profession)

Režija, dramaturgija
Prevajalca
Kostumografija
Scenografija
Glasba
Lektor, šepetalec
Klaviatura

Igrajo

Lilijana Julijana Vindiš
Vera Marija Merc
Magda Stanovnik Kajuh
Uršula Angela Schmerkel
Eda Nikita Elsner

Pri predstavi sodelujeta še

Diva
Pilot, partizan

Peter Srpčič
Peter Srpčič, Sanja Selinšek
Stanka Vauda Benčević
Tina Dobrajc Gegič, Mito Gegič
Tomi Valenko
Simon Šerbinek
Tomi Valenko/David Matjašič

Zvezdana Mlakar
Anica Kumer
Marijana Breclj
Alenka Cilenšek
Marinka Štern

Helena Blagne
Peter Srpčič

Premiera 11. junija 2013

Paula Vogel je ameriška pisateljica, rojena 16. novembra 1951 v Washingtonu. Za svoje delo je prejela številne pomembne nagrade, in sicer morda prav zato, ker njene drame govorijo o drugačnosti. Za ameriško gledališko publiko piše predvsem o tradicionalnih tabu temah. Presenetljivo je predvsem to, da ji ta zvrst njenega pisanja ne zapira vrat gledaliških odrov. Zanimanje za njena dela se je izredno povečalo. Njen pristop pri občutljivih temah je poln humorja, prebliskov, ko bolečo resničnost prepleta z vsakdanjim humorjem. Vsi njeni liki iz dram bi lahko bili tudi liki iz naše sredine, lahko bi bili to mi, lahko kdo, ki ga poznamo. Teme, o katerih piše, so: prostitucija, spolna zloraba, AIDS, gejevska in lezbična problematika, pedofilija, pornografija ...

Leta 1992 je prejela prestižno nagrado »obie« za najboljšo gledališko igro. To je bila predstava Baltimorski valček, ki ga je uprizorilo tudi Mestno gledališče Ptuj. Leta 1998 je dobila Pulitzerjevo nagrado za dramo Kako sem se učila voziti. Predavala je tudi angleški jezik na Univerzi Brown v mestu Providence, v zvezni državi Rhode Island, kjer je tudi vodila program dramskega pisanja mladih in nadarjenih piscev. Je izredna profesorica in predstojnica na dramskem oddelku Yale School of Drama.

Najstarejša obrt – kako je vse »padlo dol« ...

Nekaj odlomkov iz naše predstave **Najstarejša obrt** avtorice *Paule Vogel*, kontroverzne Newyorčanke. Pred nekaj leti je Mestno gledališče Ptuj uprizorilo njena teksta *Mama ni ena sama* in *Baltimorski valček*. Tokrat se avtorica spopada s perečo problematiko prostituiranja, vendar ne mladih in zapeljivih cip, temveč ostarelih prostitutk, ki komaj zaslužijo za preživetje. Kdo so igralkе, ki nam bodo popestrile večer: **Zvezdana Mlakar, Anica Kumer, Marijana Breclj, Alenka Cilenšek in Marinka Štern**. Vse so dame z bogatimi odrskimi izkušnjami. Za konec predstave se bo predstavila tudi diva slovenske glasbe **Helena Blagne**, režijsko taktirko pa bo vihtel **Peter Srpčič**. Zavrteli se bom v koleselj časa ter obudili kult *Marlene Dietrich*. Ali lahko povlečemo kakšne vzporednice z življenjem navadnih smrtnikov? Najbrž, da ja! To boste razbrali iz naslednjih odlomkov ...

»Ja, Lili si kar nabavlja te knjige s tem sranjem od keynesianske (kejnezijanske) ekonomske teorije, kar pa ni nič drugega kot beden izgovor za to, da potem država troši preveč in se zadolžuje. Imela bi več kot zadosti, da bi lahko spodobno živela in tudi spodobno umrla, če ne bi bila tako izbirčna in bi izkoristila vsako priložnost, ki se ti ponudi.«

»Ja, tebi je, Vera, vse predrago, ko pa si ves svoj zaslužek sfrčkala za luksuz. Ribe, sir, čokoladice. Jaz jem skromno in si spravljam v nogavico in šparam za hude čase, ali pa za primer, da zbolim. Bedak in njegov denar se hitro ločita, tako pravijo, a ne? Jaz ves svoj zaslužek pametno investiram. Ni pametno ga nalagat v banko, da potem država služi z njim. To mi je postalo jasno v času velike krize. Nihče me ne bo imel na grbi, jaz ne bom socialni problem. Ve lahko zaradi mene trošite svoje na sladkosti življenja. Ali pa Lili in njene čipkaste gaticе, ki po prvem pranju razpadejo. Ampak ne, Uršula je bolj brihtna. Ko bom šla, bo veliko ostalo, ampak boste pa potrebovale kar nekaj časa, da to najdete.«

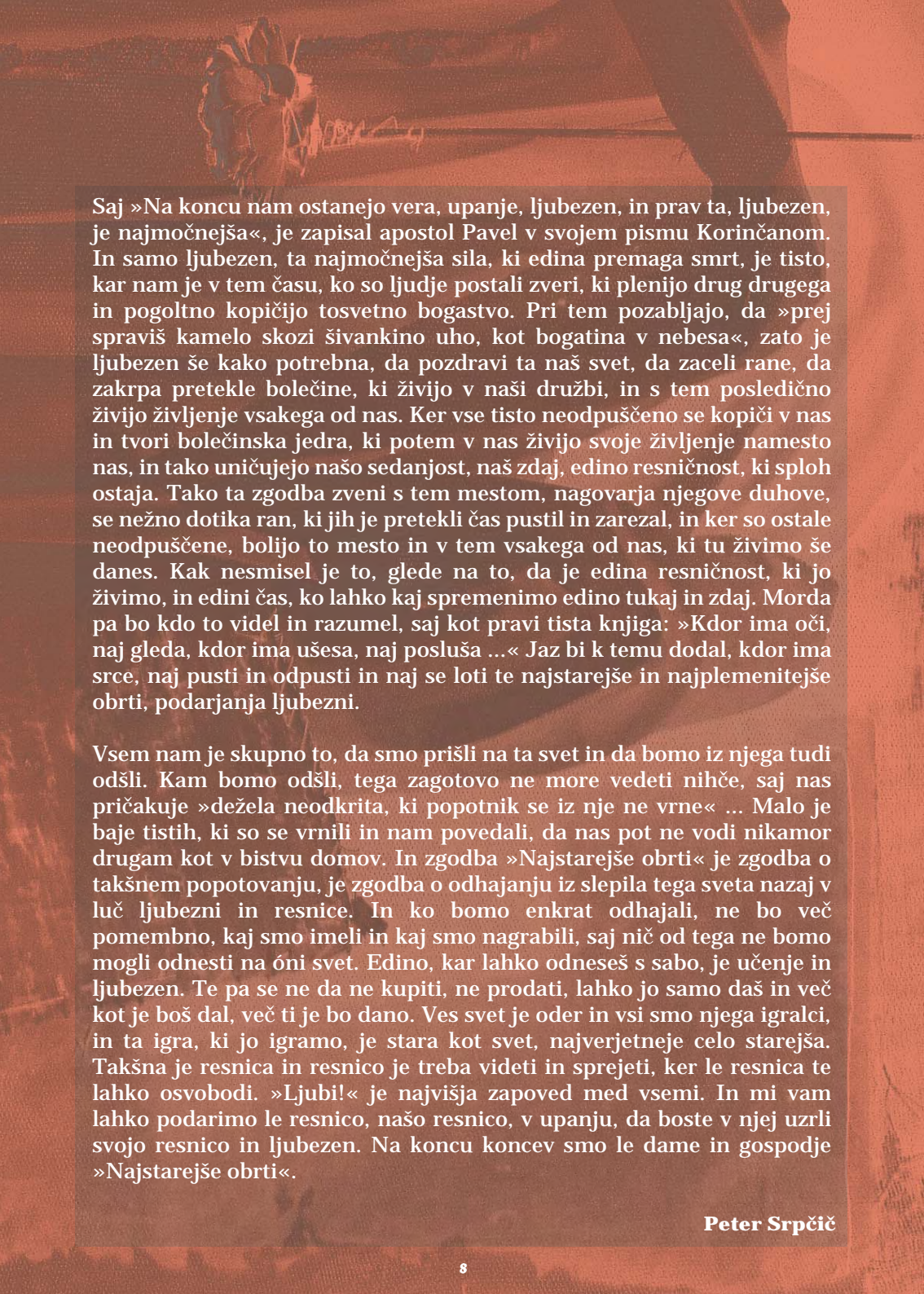
»Ko ženska ne more več branit svojega terena, je čas, da se umakne iz posla. Povem vam, kako me to žalosti. Ko vidim više na ulici punce, ki delajo ena poleg druge. Brez sodelavcev, brez svoje lastne hiše, brez ugodnosti za stranke, nobene tradicije ali finese ... Kje je tu naš kurbirski ponos. Vse je šlo k vragu, ko se je tale naša država vtaknila v naš javni sektor ...«

Simon Šerbinek

»Na začetku je bila beseda, in beseda je bila pri Bogu in beseda je bila Bog ...« Tako nekako se prične zgodba v, po mnenju mnogih, največji knjigi, knjigi vseh knjig, Svetem pismu. Tako se prične zgodba o ljubezni, ker ta beseda ni bila nič drugega kot ljubezen in resnica v najčistejši obliki.

In »Najstarejša obrt«, fraza, ki jo ljudje razumemo kot sinonim za prostitucijo, prodajanje ljubezni, je naslov zgodbe, ki pa nas zlahka zapelje stran od bistva besedila in predstave, ki ga tokrat uprizarjamo za vas. Res, da je za paravan zgodbe postavljen med dame najstarejše obrti, a te dame niso samo to, prostitutke, prodajalke ljubezni. Ko se je ta zgodba prizemljila skozi nas in meso in kri te predstave postala, je postala veliko več kot to, postala je zgodba o ljubezni sami, zgodba o našem obstoju, o naši preteklosti, sedanjosti in prihodnosti, zgodba o vsakem od nas. In dame najstarejše obrti niso več neki abstraktni liki, postavljeni nekam v veliko mesto daljne dežele, postale so jaz in ti, postale mi vsi, ki vstopamo in izstopamo v Theatrum mundi, največje gledališče, gledališče sveta, iščo ljubezen, resnico in pot nazaj domov. Naše bistvo ni od tega sveta, piše v tisti veliki knjigi, kjer Shakespeare pravi, da »iz take smo snovi, kot sanje«, Pedro Calderon de la Barca, da je življenje samo sen ... Kar naenkrat smo ugotovili, da je to zgodba o vsakem od nas, ki prihajamo na ta svet, misleč, da je to edina resničnost, ki obstaja, in ga zapuščamo, verujoč, da obstaja še kaj več, in upajoč, da je svet res samo privid – Maya Shakti, kot pravi vedška modrost.

Tako je zgodba o »Najstarejši obrti« postala naša zgodba in s tem je postala najstarejša zgodba, kar jih je. Ker »najstarejša obrt« ni prodajanje ljubezni, je v svojem bistvu ljubezen sama, takšna ljubezen, o kateri govori tista knjiga. In mi vsi nastopamo v tej zgodbi, mi vsi smo Ahasverji, popotniki, iskalci, ki na poti skozi življenje iščemo svojo srečo, iščemo svoje bistvo, iščemo to luč. Tako javna hiša ni več kot hiša, iz katere prihajamo, ena izmed mnogih »javnih hiš«, ki dandanes tvorijo naš javni sektor. »Najstarejša obrt« je postala iskanje resnice in ljubezni, popotovanje vsakega od nas od začetka do konca, ki pa je samo nov začetek. In zgodba je postala zgodba vseh nas, zgodba o naših usodah, usodah tistih, ki iz večera v večer posojamo svoja telesa, svoje duše, svoje obraze, svoje glasove, svoja življenja, da lahko, vam v užitek in razmislek, na odrih sveta zaživijo zgodbe o življenju, smrti, laži, resnici, krivici, pravici, bolečini, sreči in ljubezni.

Saj »Na koncu nam ostanejo vera, upanje, ljubezen, in prav ta, ljubezen, je najmočnejša«, je zapisal apostol Pavel v svojem pismu Korinčanom. In samo ljubezen, ta najmočnejša sila, ki edina premaga smrt, je tisto, kar nam je v tem času, ko so ljudje postali zveri, ki plenijo drug drugega in pogoltno kopičijo tosvetno bogastvo. Pri tem pozabljajo, da »prej spraviš kamelo skozi šivankino uho, kot bogatina v nebesa«, zato je ljubezen še kako potrebna, da pozdravi ta naš svet, da zaceli rane, da zakrpa pretekle bolečine, ki živijo v naši družbi, in s tem posledično živijo življenje vsakega od nas. Ker vse tisto neodpuščeno se kopiči v nas in tvori bolečinska jedra, ki potem v nas živijo svoje življenje namesto nas, in tako uničujejo našo sedanost, naš zdaj, edino resničnost, ki sploh ostaja. Tako ta zgodba zveni s tem mestom, nagovarja njegove duhove, se nežno dotika ran, ki jih je pretekli čas pustil in zarezal, in ker so ostale neodpuščene, bolijo to mesto in v tem vsakega od nas, ki tu živimo še danes. Kak nesmisel je to, glede na to, da je edina resničnost, ki jo živimo, in edini čas, ko lahko kaj spremenimo edino tukaj in zdaj. Morda pa bo kdo to videl in razumel, saj kot pravi tista knjiga: »Kdor ima oči, naj gleda, kdor ima ušesa, naj posluša ...« Jaz bi k temu dodal, kdor ima srce, naj pusti in odpusti in naj se loti te najstarejše in najplemenitejše obrti, podarjanja ljubezni.

Vsem nam je skupno to, da smo prišli na ta svet in da bomo iz njega tudi odšli. Kam bomo odšli, tega zagotovo ne more vedeti nihče, saj nas pričakuje »dežela neodkrita, ki popotnik se iz nje ne vrne« ... Malo je baje tistih, ki so se vrnili in nam povedali, da nas pot ne vodi nikamor drugam kot v bistvu domov. In zgodba »Najstarejše obrti« je zgodba o takšnem popotovanju, je zgodba o odhajanju iz slepila tega sveta nazaj v luč ljubezni in resnice. In ko bomo enkrat odhajali, ne bo več pomembno, kaj smo imeli in kaj smo nagraabili, saj nič od tega ne bomo mogli odnesti na óni svet. Edino, kar lahko odneseš s sabo, je učenje in ljubezen. Te pa se ne da ne kupiti, ne prodati, lahko jo samo daš in več kot je boš dal, več ti je bo dano. Ves svet je oder in vsi smo njega igralci, in ta igra, ki jo igramo, je stara kot svet, najverjetneje celo starejša. Takšna je resnica in resnico je treba videti in sprejeti, ker le resnica te lahko osvobodi. »Ljubi!« je najvišja zapoved med vsemi. In mi vam lahko podarimo le resnico, našo resnico, v upanju, da boste v njej uzrli svojo resnico in ljubezen. Na koncu koncev smo le dame in gospodje »Najstarejše obrti«.

Že od mladih nog je kazal, da je nekaj posebnega, izvenserijskega, in potem ko se njegove sanje o letenju niso izšle, je pristal po končani Gimnaziji na Ptuju najprej na Ekonomsko-poslovni fakulteti v Mariboru na smeri za marketing. Po opravljenih sprejemnih izpiti na AGRFT je ekonomijo tik pred koncem opustil ter se podal na pot v svet poklicnega gledališča. Skozi svojo kariero se mu ves čas prepletata poslovni in umetniški svet, zato zase pravi, da je delo, ki ga opravlja, skrojeno prav po njegovi meri, saj je enkratna zmes umetnika in poslovneža. Iz tega razloga tudi Mestno gledališče Ptuj, kjer je na čelu od leta 2009, vodi skoraj kot podjetje in lahko bi mirno rekli, da to počne zelo uspešno. Ob tem se vsake toliko poda na drugo stran odra, največkrat v vlogi režiserja in na svoji poklicni poti ima za sabo že okrog 20 različnih projektov v raznih slovenskih gledališčih in drugih institucijah. Največ svojih predstav je postavil na domačem – ptujskem odru. Od drugih umetniških zvrsti se je poskusil kot dramatik, prevajalec, igralec in plesalec, izdal je med drugim tudi pesniško zbirko z naslovom Ciklus. V zadnjem letu je bila njegova najodmevnejša predstava Mahmud, pretresljiva pripoved o arabskih beguncih, s katero Mestno gledališče Ptuj osvaja Slovenijo in svet.

Foto Stanislav Zebec

Začetki in konci

Ne spomnim se več kje sem nazadnje preminil
čigava smrt je to bila
čigava krivda
koliko otrok je bilo žalostnih
uboge sirote zgodovine in mojih premnogih koncev

Če sešteješ konce in začetke dobiš zmeraj neparno število
saj po koncu nima smisla šteti
in pred začetkom je konec

In kje zdaj cesta po kateri hodim
skozi tisoče zavojev in dolin najde svoj konec
kdaj bo mirno preminula cesta vseh življenj
in z njo tudi jaz

Peter Srpčič

Zvezdana Mlakar, slovenska gledališka in filmska igralka, se je rodila 5. maja 1960 na Ptujju. Na gledaliških deskah se je počutila domače že v osnovni šoli, v času srednješolskega izobraževanja pa je že sodelovala v Gledališču III na Ptujju. Šolanje je nadaljevala na AGRFT v Ljubljani, na oddelku za igro in umetniško besedo. Leta 1981 je absolvirala z vlogo **Alvingove** v Ibsenovih *Strahovih* v letniku profesorjev Franceta Jamnika in Zvoneta Šedlbauerja. Do leta 1987, ko se je zaposlila v ljubljanski Drami, je igrala v različnih gledališčih, predvsem pa v nekaj slovenskih filmih in 1978 postala igralka leta za vlogo **Suzane** v Štigličevem filmu *Praznovanje pomladi*. V SNG Drami Ljubljana je sodelovala z različnimi režiserji in v različnih žanrih oblikovala zelo raznolike ženske like. Skoraj nikoli naivnih zapeljivk, njeni liki so bili trdni, boreči se, celo napadalni. Nase je opozorila tudi s preciznim, doslednim, občasno cinično začinjnim humorjem, ki ga je vnesla v mnoge ženske like, ki jih je oblikovala. Doslej je odigrala že preko 80 gledaliških vlog in 30 filmskih in televizijskih vlog. Sodelovala je s SLG Celje, Mestnim gledališčem ljubljanskim, SNG Maribor, SNG Nova Gorica, Schauspielhaus Graz, Mojim gledališčem, Špas teatrom Mengeš in drugimi. Leta 1997 je prejela Borštnikovo nagrado za vlogo **Ane** v *Metuljevem plesu* Drage Potočnjak, leto kasneje pa nagrado Sklada Staneta Severja za vlogo **Ruth** v Pinterjevi igri *V prah se povrneš*.

Delno povzeto po www.sigledal.org

Foto: Stanislav Zebec

Na študij Najstarejše obrti me bo za vedno spominjala vaja, ki smo jo imeli pri meni doma! Bil je sončen dopoldan in pripeljali so se k meni, moje babe in režiser Peter in Simon in Tomi s platoji sadik zelenjave in rož! Pred nekaj dnevi sem imela rojstni dan in darila so bila presenečenje, saj so pozorno ugotovili, da sem zaljubljena v naravo in svoj vrt! Malce jim je bilo nerodno, saj so se verjetno bali, da preveč vdirajo v moj zasebnost, jaz pa sem bila presrečna, saj sem imela kar naenkrat vse, kar si želim, vajo doma, obisk dragih ljudi in praktična darila, ki ne bodo samevala kje v kotu! Posedli smo za mizo, Tomi je od nekje pričaral sintesajzer, nekaj so si šepetali, potem pa so se postavili ob Tomija in zapeli! Meni! CRVENE RUŽE! Pesem me spominja na mojo mladost, na mamo, na Ptuj, na neko obdobje, ki me je močno zaznamovalo! Ganilo me je do solz! In sem spet srečala čudovite ljudi, z njimi lahko celo delam, se smejem in ustvarjam, ker sem obsijana z milostjo, ki se ji reče gledališče! Vaja je bila enkratna!

Rada hodim na vaje, in ko me pokliče moj dragi in vpraša, kje sem, rečem, da vadam »najstarejšo obrt«! »Aha, vadiš najstarejšo obrt in mi to celo poveš, kot da gre za nekaj običajnega, normalnega! Kaj vse bom moral se doživeti ...« reče in potem oba bruhneva v smeh!

Zvezdana Mlakar

Anica Kumer je v svoji bogati karieri blestela v vseh dramskih zvrsteh, ustvarila je preko 120 vlog, od tragičnih do komičnih vlog, od psihološkega realizma do groteske, od muzikala do predstav za otroke. Njene prve pomembne vloge segajo v obdobje konca šestdesetih let – vloga **Anke** v Cankarjevih *Hlapcih* v režiji Mileta Koruna, kasneje vloga **Pavle** v Cankarjevih *Romantičnih dušah* v režiji Dušana Mlakarja in nato še njena najbolj znamenita vloga **Jacinte** v *Pohujšanju v dolini šentflorjanski*, za katero je leta 1967 prejela diplomu Borštnikovega srečanja in nagrado Sklada Staneta Severja. Omeniti moramo še vlogo **Lepe Vide** v *Lepi Vidi*. Obe slednji vlogi je Anica Kumer kreirala v režiji Mileta Koruna. Prejela je nagrado Prešernovega sklada – nagrajena je bila tako za vlogo Jacinte kot tudi vlogo **Tosce** v Zuppetovi *Tosci* v režiji Ljubiše Ristića. Za Lepo Vido je prejela Sterijino nagrado leta 1980. Leta 1982 je bila ponovno nagrajena za vlogo **Isabelle** v igri *Sestri Wendy Kesselman* v režiji Zvoneta Šedlbauerja. Prejela je tudi nagrado zlati smeh za vlogo žene v Queneaujevih *Vajah v slogu* v režiji Jurija Součka na Dnevih komedije v Zagrebu. Dvakrat je bila žlahtna komedijantka na Dnevih komedije v Celju, in sicer za vlogo **Mici** v Hočevarjevi *Smejči* v režiji Francija Križaja in za vlogo **Ane Andrejevne** v Gogoljevem *Revizorju* v režiji Matije Logarja. Na 6. Slovenskem festivalu komornega gledališča SKUP'09 na Ptujju je prejela nagrado za vlogo v predstavi Milana Jesiha *Triko* v izvedbi SLG iz Celja.

Delno iz arhiva SLG Celje

foto Stanislav Zebec

Bil je večer, kot vsak.
Pa vendar ne.
Ko mrtev dan v življenju ne pomeni nič,
pa vendar le.

Ko srce dojame le na pol
to pot slovesa,
ko kalna solza ne doseže
še očesa,
ko bolečina v prsih
ne pozna poti,
znova je večer,
ko gledam ti v oči.

O ljubi moj, o ljubi moj
kako naj preživim nocoj
ta mlačni veter, ki med suho travo tava,
kako ubijem čudno hrepenenje,
ki razgalja mi drobovje,
ko vendar vem,
kaj je mladost,
kaj je starost,
kaj je življenje.

Zakaj zahrbtno ptica s krikom se oglaš
in suho listje šelesti,
ko iščem hlad noči na mesečevi poti
in z južnim vetrom dan ugaša?

O ljubi moj, o ljubi moj,
kako naj preživim nocoj
večer kot vsak,
pa vendar ne,
ko mrtev dan v življenju ne pomeni nič,
pa vendar le.

Anica Kumer

Gledališka in filmska igralka Marijana Breclj je bila rojena leta 1946 v Ljubljani. Po osnovni šoli je prva dva letnika gimnazije obiskovala na Drugi gimnaziji v Beogradu, zadnja dva letnika z maturo pa je opravila na gimnaziji na Šubičevi v Ljubljani. Po zaključku študija na AGRFT je v gledališki sezoni 1970/71 postala članica Slovenskega narodnega gledališča Drama v Ljubljani. Sodelovala je tudi z Gledališčem Tone Čufar Jesenice, Prešernovim gledališčem Kranj, Gledališčem Glej in Špas teatrom. Redno sodeluje tudi na radiu, filmu in televiziji. Leta 2010 se je upokojila, a kljub temu še vedno nastopa v gledališču, na filmu in televiziji.

Pomembnejše nagrade:

Prešernova nagrada za študente za vlogo Gospe v Genetovih Služkinjah (AGRFT, 1970)

Zlata paličica za vlogo Volovškarce v Matildi Roalda Dahla (PG Kranj) 2000

Igralka leta, naziv, ki ga podeljuje revija Stop na Festivalu slovenskega filma Celje, za epizodno vlogo Matere v filmu Pod njenim oknom Metoda Pevca 2003

Posebna nagrada strokovne žirije na Festivalu slovenskega filma Celje za vlogo Matere v filmu Pod njenim oknom Metoda Pevca 2003

Občinska nagrada Občine Cerknica 2009

Pravzaprav mi je povsod fajn, ampak najbolj fajn mi je v deželi čarovnic, Martina Krpana, Butalcev, sčuk, polhov, Jezerkota, pravljic in legend – v deželi ob Cerknškem jezeru. Rojena v mestu, odrasla v mestu nisem nikoli razmišljala, da bom nekoč živela v rojstni hiši moje mame v vasi Grahovo ob Cerknškem jezeru. V tej deželi, ki je tako polna inspiracij, da ni naključje, da so od tu mnogi slikarji, pisatelji in seveda tudi igralci! Moj stari stric je bil eden od začetnikov slovenske odrske zgodovine – Ivan Levar. Prav tako je tudi moja mama Ančka Levarjeva orala ledino slovenskega gledališča. Ne vem, če bo kdo šel za mano. Torej moja hoja z gledališčem mi je bila že nekako položena v zibelko in želja biti igralka je rasla z mano od otroštva. In postala sem igralka in na tej poti doživela vse čarobno, grenko in sladko, boleče in lahkotno, ves blišč in bedo in prišla do izpolnitve delovne dobe – do upokojitve. V tem poklicu pa je prednost ta, da tudi maratonci lahko tečemo večkrat zadnji krog – in tako se mi je zgodila »Najstarejša obrt« – in mi je fajn, zlo fajn.

Marijana Brecejl

Mariborčanka. Gledališnica. Hvaležna življenju za Gledališče, za ljudi, s katerimi dela in se druží, za predstave, v katerih igra, in za tiste, ki jih gleda, za publiko in aplavze. Verjame, da človek postane to, kar mu je namenjeno; njej je bilo namenjeno Gledališče – otroku, gledalki, igralki ... Poleg desetih predstav, v katerih je igrala in pela, so se nabrale še vloge v več filmih in televizijskih nadaljevankah, svoj glas pa večkrat posoja tudi radijskim igram. Rada je nastopala v Pandurjevih uspešnicah *Faust*, *La Divina Commedia*, *Babylon*, v Magelijevem *Vojčku* in *Don Juanu*, v Kicevi *Ameriki*, v Frayevem *Dogodku v mestu Gogi*, v zadnjem desetletju do upokojitve pa je z veseljem odigrala vloge v predstavah *Lenny*, *Filio ni doma*, *Zalezujoč Godota*, *Dobri človek iz Sečuana*, *Don Kihot*, *Milo za drago*, *Jobova knjiga*, *Igranje z ognjem*, *Smrt trgovskega potnika*, *Cesarjeve preobleke*, *Ljubosumje*, *Jamr*, *Ti nori tenorji*, *Opera za tri groše*, *Čarovnica Hillary gre v opero*, *Živalska farma*, *Micka*, *Hlapci pdf.*, *Za nacionalni interes*, *Nosorogi* ... Igrala je tudi v filmih in televizijskih nadaljevankah: *Predmestje*, *Petelinji zajtrk*, *Pokrajina št. 2*, *Kosilnica*, *Strici so mi povedali*, *Die Sonne entgegen*, *Blisk*, *Čokoladne sanje*, *Lepo je biti sosed*, *Naša mala klinika*, *Hotel poldruga zvezdica*, *Stipe u gostima* ... Po vlogah v Jamru in Micki se v Mestno gledališče Ptuj vrača kot Uršula v Najstarejšem poklicu.

Kaj bi povedala o *Najstarejšem poklicu*? To, da ni nikoli prepozno! Ne za vlogo »dame« v tem najstarejšem poklicu ne za res prijetno sodelovanje z odličnimi igralkami in z režiserjem Petrom ter z lektorjem Simonom, ki sta tudi moja osebna šoferja ... Čeprav je to režiserjeva želja, pa anekdote o biku in noju, ki sta me osvajala, ne bom napisala; jo bom raje pripovedovala ob veselih druženjih po predstavah ...

Alenka Cilenšek

Igralka Marinka Štern se je rodila na Jezerskem. Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo je končala v Ljubljani, kjer je članica Slovenskega mladinskega gledališča. Igrala je še v Prešernovem gledališču v Kranju in v več neinstitucionalnih skupinah: Gledališče Pekarna, Gledališče Glej, Koreodrama, Zavod Muzeum, Cafe Teater, Zavod Osum. Nastopala je tudi na radiu, v televizijskih igrah in filmih, npr. mama v Slepí pegi in v Lahko noč, gospodična. Nekaj zanimivih gledaliških vlog: Štorklja v Ujetnikih svobode, Osliček Sivček v Medvedu Puju, Pia v Zločinu na Kozjem otoku, Suzn 4 v Suzn, Arkadina v Utvi, Insa Breydenbach v Ena in druga, Veronika v Portretih 1, Pripovedovalka v Škrat Kuzma dobi nagrado. V Najstarejši obrti igra Edo.

Foto Stanislav Zebec

Ko na bralnih vajah prebiramo novo igro, navadno berem svojo vlogo, kot jo tisti trenutek čutim. Režiser pa meni, da sem »mehka dušica«, medtem ko je vloga Eda trden, »vojaški« karakter. Torej bom iskala v sebi energijo, moč in jo osredotočila, usmerila v tista hotenja, ki jih v besedilu pooseblja EDA.

Seveda tudi v Najstarejši obrti ne bo šlo brez substitucij – ne samo za osebe, ki nastopajo v igri, ampak tudi pri dejanjih! Torej na primer – glede oseb: Lili, ki je Edi ljuba vrstnica (imenujem jo ... divja rožica ...), prva v tej igri umre. Se pravi, bom iskala V SEBI spomine na kakšno prezgodnjo smrt dragega mi bitja ...

Glede substitucij za »najstarejšo obrt« pa razmišljam predvsem o svoji stroki – torej o gledališču!

Zelo me zanima, kaj bo reklo občinstvo.

Marinka Štern

Pri predstavi sodelujeta še:

Selena Blagne – diva

Foto osebni arhiv

Peter Srpčič
pilot, partizan

Odlomek iz teksta

LILI: Ne vem, no. Vera ima prav. Samo zabava se.

URŠULA: Svoboda je za mladino pod osemnajst! Ne pa za nas ... za babice, da bi lahko v miru posedale po klopcah. Kaj pa roparji in posiljevalci!

LILI: Daj no, Uršula, ne seri, to so samo tvoje pobožne želje. Pa, kdo bi tebe hotel posilit.

(Obe ženski nekaj časa gledata v tla.)

MAGDA: Tem mulcem ni jasno, kaj pomeni delo. Kaj vejo oni o lakoti. Polovica teh gospodov, za katere skrbimo, ne dobi niti voščilnice za božič, kaj šele, da bi jih prišel kdo obiskat.

EDA: Dobro je, da me nimamo otrok.

VERA: Zato pa imamo druga drugo. In za vsak rojstni dan dobim od vas tako lepo čestitko, pa tisto dobro torto. Ta, ki ste mi jo prinesle zadnji dve leti, mi je bila še posebej všeč, tista s pekarne. Nisem mogla kaj, da ne bi pojedla kar dva, tri kose sem požrla, pa čeprav sem si ves čas govorila: »Saj veš, Vera, da ne bi smela toliko jest ...« Pa sem vseeno. Narejena je bila s tistim likerjem –

EDA: A veste, da me je g. Brodnik prosil za denar za cigarete, pa sem mu rekla: »Ja, g. Brodnik, pa saj že imate cigareto, in to še prižgano.«

(Se reži, sama.)

Pa mu pravim, pa zakaj ne pokliče tistega svojega napihnjenelega sina, ki je en pomemben bankir, da mu da kaj keša za cigarete, pa veste, kaj mi je rekel: »Njegova tajnica me noče vezat k njemu.« Ona je prasica in njegov sin je prasec!

URŠULA: Jaz samo pravim, da je to generacija, zaradi katere bomo vse ostale brez dela. Mislim, nismo vsak dan mlajše.

VERA: Dobro, Uršula, saj veš, kako je – leta so v glavi. Spomni se samo g. Jožeta, do zadnjega je veselo popival vino. Ko sem ga šla kropit, je njegov obraz še vedno imel tisti poredni nasmešek ... Tako dobro je zgledal v tisti beli uniformi, da se kar nisem mogla zadržat tam ob njegovi krsti. Ko nobeden ni gledal, sem hitro vtaknila roko tja v njegove hlače in sem se poigrala s tistimi njegovimi frnikolami, v spomin na dobre stare čase, in mu zašepetala v uho: »Joža, ti stari kerlc!«
(*Vera kar zavzdihne ob spominu.*)

MAGDA: Vera, zdaj pa že nehaj s temi svojimi morbidnostmi.

VERA: Zakaj, pa saj ni morbidno govorit o smrti. Res ni. Nas vse na koncu čaka smrt.

LILI: Uršule pa ne. Česar ne porabiš danes, prihrani za jutri. In ona se bo prišparala.

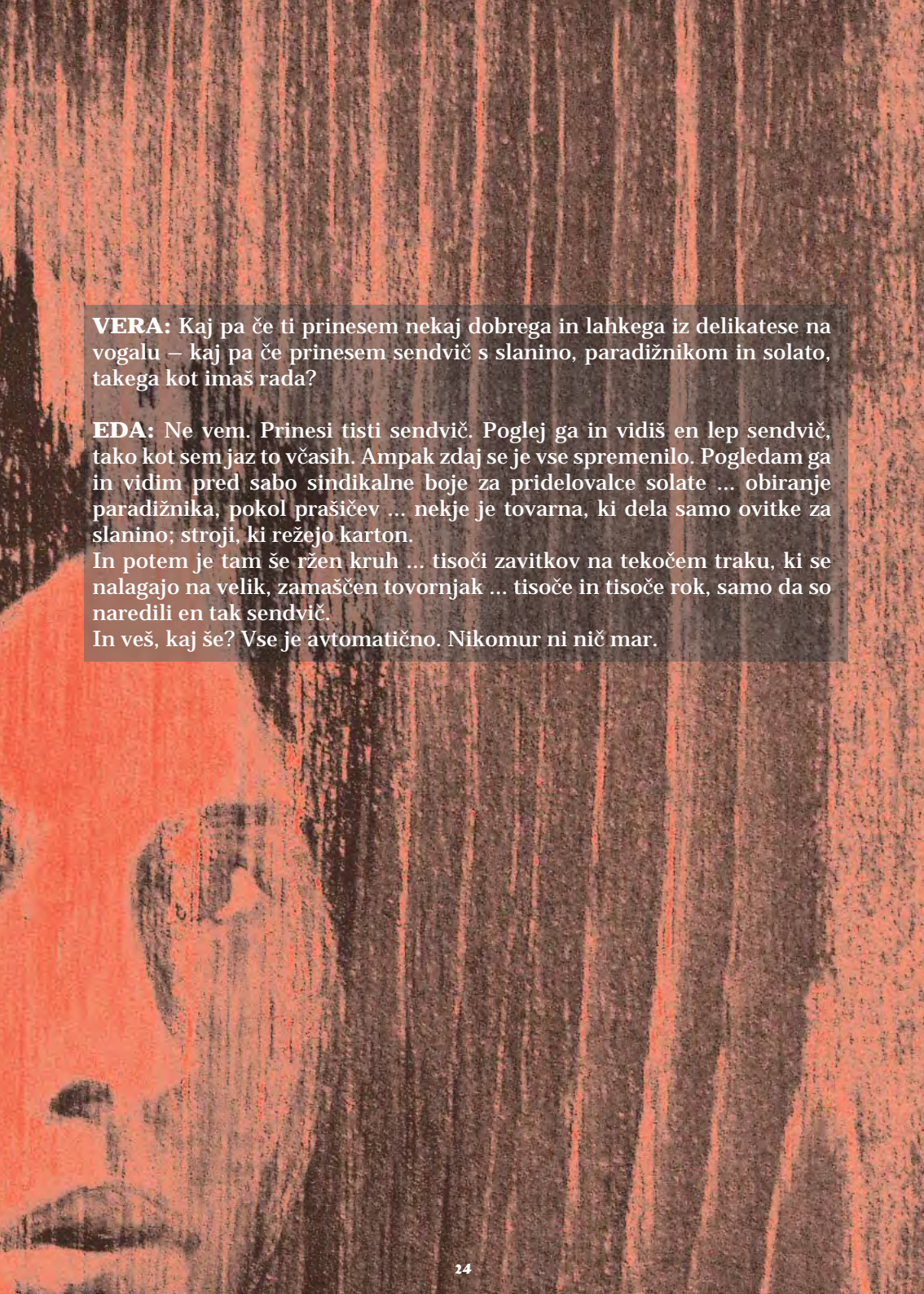
URŠULA: Rajši to, kot pa socialni grob, ki ti ga plača država. Socialno zavarovanje nima kaj delat v tržni ekonomiji.

LILI: Mene nič ne moti, če me država podpira, pa saj sem bila celo življenje v javni službi.

MAGDA: Že že, ampak nobena ženska, ki da nekaj nase, ne rabi te miloščine.

LILI: Miloščine, socialna pomoč je zdaj miloščina, ali kaj. Sociale ne bi smeli kar tako ukinit. Treba je bit ponosen na svojo državo.

URŠULA: Ja, Lili si kar nabavlja knjige s tem sranjem o socialni državi, kar pa ni nič drugega kot beden izgovor za to, da potem država troši preveč in se zadolžuje.

VERA: Kaj pa če ti prinesem nekaj dobrega in lahkega iz delikatese na vogalu – kaj pa če prinesem sendvič s slanino, paradižnikom in solato, takega kot imaš rada?

EDA: Ne vem. Prinesi tisti sendvič. Poglej ga in vidiš en lep sendvič, tako kot sem jaz to včasih. Ampak zdaj se je vse spremenilo. Pogledam ga in vidim pred sabo sindikalne boje za pridelovalce solate ... obiranje paradižnika, pokol prašičev ... nekje je tovarna, ki dela samo ovitke za slanino; stroji, ki režejo karton.

In potem je tam še ržen kruh ... tisoči zavitkov na tekočem traku, ki se nalagajo na velik, zamaščen tovornjak ... tisoče in tisoče rok, samo da so naredili en tak sendvič.

In veš, kaj še? Vse je avtomatično. Nikomur ni nič mar.

Fotografije z vaj

Anica Kumer

Marinka Štern, Zvezdana Mlakar

Marinka Štern, Marijana Breclj, Anica Kumer, Zvezdana Mlakar, Alenka Cilenšek

Anica Kumer, Marijana Breclj, Zvezdana Mlakar, Alenka Cilenšek, Marinka Štern

Marijana Brecelj, Zvezdana Mlakar, Alenka Cilenšek, Anica Kumer, Marinka Štern

Delo Mestnega gledališča Ptuj omogočajo

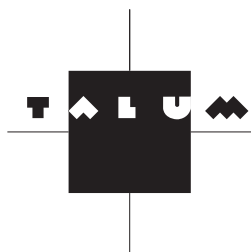

MESTNA OBČINA PTUJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Pokrovitelji

TERME
PTUJ
SAVA HOTELS & RESORTS

Lahkota prihodnosti

ZM
ZAVAROVALNICA
MARIBOR

VEČER

Revital Kidričevo
vse za vrt, okolico in urejen dom

Kdo je kdo

Peter Srpčič, direktor
peter.srpcic@mgp.si

Ana Strelec Bombek, koordinatorka in organizatorka
kulturnih prireditev
ana.strelec@mgp.si
organizacija@mgp.si

Petra Kurnik, pisarniška referentka
tajnistvo@mgp.si
info@mgp.si

Simon Puhar, lučni mojster in vodja tehnike
simon.puhar@mgp.si
tehnika@mgp.si

Andrej Cizerl Kodrič, odrski mojster
andrej.ck@mgp.si
tehnika@mgp.si

Irena Meško, scenska manipulantka
tehnika@mgp.si

Danijel Vogrinec, tonski mojster
danijel.vogrinec@mgp.si
tehnika@mgp.si

MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

Mestno gledališče Ptuj-Ptuj City Theatre
Slovenski trg 13, 2250 Ptuj, Slovenija

Telefon **02 749 32 50**
(tajništvo in blagajna)
Telefaks 02 749 32 51
Elektronska pošta **info@mgp.si**
www.mgp.si

Blagajna je odprta vsak delavnik od 9. do 13. ure (ob sredah do 17. ure) in uro pred predstavo. O morebitnih spremembah programa vas bomo obvestili v dnevnem časopisju, po elektronski pošti ali na spletni strani Mestnega gledališča Ptuj.

Člani Sveta zavoda mgP: Lidija Majnik (predsednica), Franjo Rozman, Peter Pribožič, Franc Mlakar, Robert Kržanič, Branka Bezeljak, Ana Strelec Bombek

Za gledališče Peter Srpčič
Lektor Simon Šerbinek
Uredila Ana Strelec Bombek
Foto Stanislav Zebec, Tina Dobrajc Gegič
Tisk Tiskarna Ekart
Naklada 500 izvodov

Sezona 2012/2013

Ptuj, junij 2013
Izdaja Mestno gledališče Ptuj